

Sager, som falde ind herunder, ville efter de bestaaende Regler kunne appelleres uden for Kjøbenhavn fra Underretten til Overretten; thi summa appellabilis er ikke mere end 20 Kr., altsaa, en stor Del af de Sager, der her ville kunne faa endelig Afgørelse ved Arbejdsretten, vil man kunne appellere til Overretten, og naar det kommer dertil, bliver der virkelig Spørgsmaal om ganske andre Tidsrum end dem, her er Tale om, inden en saadan Sag kan føres til Ende; saa bliver der hverten Tale om Uger eller Maaned, men saa vil der gaa Aar hen.

Med Hensyn til Besættelsen af disse Arbejdsretter tror jeg, at det er af stor Bigtighed, at der habes en af Regeringen udnævnt Formand. Man maa jo ikke tænke sig Forholdet saaledes — i det mindste har jeg ikke tænkt mig, at det vilde gaa saaledes med Arbejdsretterne — at der skulde hvert Døgn eller i enhver Sag være en ny Formand, eller at der vil være en hyppig Betslen i saa Henseende; det vilde være meget uheldigt. Der maa være en fast Formand, som fungerer i længere Tid, arevis og helst i mange Aar. Thi det maa erindres, at alt det procesuelle, hele Rettens Forretningsgang, om jeg maa udtrykke mig saa, maa bringes ind i faste Former; ellers kan der let opstaa stor Forvirring. Formandens Virksomhed vil nemlig ikke saa meget være Indgriben i selve Dommens Afgørelse, hvor han desuden i overordentlig mange Tilfælde vil kunne blive overstemt, men hans vigtigste eller i alt Fald en meget vigtig Virksomhed vil blive Bedelsen, blive Indførelsen af en fast Forretningsgang, og Gennemførelsen af de i Lovforslaget kun temmelig løst skitserede procesuelle Regler. Der er jo i Lovforslagets § 15 indført saa at sige en hel ny Procesform, og naar man ikke skal skrive en hel ny Proceslovbog for dette Forslags Skyld — og det kan ikke gaa an — følger det af sig selv, at denne ny Procesform maa gives i korte Træk. Naar den skal udføres i det virkelige Liv, kan der tænkes forskellig Praksis; dette kan udføres paa mange Maader, og det er derfor af stor Bigtighed, at der er en fast Haand, der leder i en bestemt Retning, og saa vidt muligt i den Aand, som Lovforslaget ønsker det ledet i, altsaa i Retning af, at gøre den hele Behandlingsmaade saa formfri og simpel som mulig og saaledes drage den fulde Nytte af den mundtlige Procedure og af, at den hele Besvarelse foregaar for Retten og ikke behøver at reduceres til Skrift. — Som det vil ses af Bilaget, er der af en Haandværkerforening udtalt Ønske om, at der i Lovforslaget optages en Bestemmelse om, at Dom-

mele skulle affiges hurtig. Det er en Ønsning, som jeg ikke har noget som helst imod. Naar det ikke er kommet til at staa i Lovforslaget, ligger det væsentlig i, at man har ment, at det ikke behøvedes, idet en Procedure, der er indrettet paa den Maade, som § 15 forudsætter, ganske naturlig vil føre til, at Dommen affiges enten straks paa Stedet eller meget hurtig efter Proceduren, allerede af den Grund, at naar der er gaaet længere Tid, kan man ikke huske den; da der intet er opskrevet, maa der dømmes, medens Erindringen endnu er frisk baade hos Dommerne og hos Bisidderne.

Angaaende Spørgsmaalet om Boldgift skal jeg ikke udtale mig. Jeg formoder, at min ærede Kollega vil nærmere omtale det. Det eneste, jeg finder Foranledning til at udtale i den Retning, er en Betrægtelse af det, som er kommet frem fra forskellige Sider, at dette Lovforslag ikke i mindste Maade lægger nogen Hindring i Vejen for Boldgift. Boldgift staar jo baade ved vore Retter og i vor Retsordning i det hele taget som noget, der staar ved Siden af Rettergang, og som Folk, naar de ville, kunne vedtage og binde sig til at følge. Derfor ser jeg ikke nogen som helst nødvendig Forbindelse mellem disse to Forhold; Afgangen til at slutte Overenskomst om Lovens Afgørelse ved Boldgift staar som en Mulighed ved Siden af denne Lov som ved Siden af alle procesuelle Love.

Judenrigsministeren (Hørring):

I Tilslutning til, hvad Justitsministeren nu har anført, skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger angaaende det foreliggende Forslag, for saa vidt dette omhandler Enighedsskamre. Formaalet for Enighedsskamre er jo at søge at standse Arbejdsnedlæggelser og Arbejdsspærringer. Det er Meningen, at man herigennem ved Statens Hjælp skal opnaa til enhver Tid at have en Institution, som kan stride ind, naar Uvejret begynder at trække op. Det er jo sikkert nok, at baade Arbejdsnedlæggelser og Arbejdsspærringer medføre en saa stor Ulykke og Forvirring for Samfundet, at der kunde være og maa være stor Opfordring for den lovgivende Magt til at søge at forhindre et saadant Skridt. Derfor behøver det heller ikke nogen Forklaring, at Regeringen fremtætter et Forslag som dette. Naar man har tøvet dermed, er det, fordi en saadan Institution som Enighedsskamre for at kunne udrette noget nødvendigvis forudsætter, at den mødes med Tillid hos Arbejdsgiverne og Arbejderne, altsaa hos de Personer, der skulle bruge Enighedsskamrene. Hvis det ikke